

Դանիելի Գիրքը - Իննսունինը

Վերջին օրերը և Աստծո դատաստանը. մարգարեական խորաթափանցությունների բացահայտումը

Jeff Pippenger
2024-02-29

«Վերջին օրերը» ներկայացնում են դատաստանի բացման հռչակումը առաջին հրեշտակի շարժման մեջ, իսկ երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ հռչակվում է դատաստանի ավարտը: «Վերջին օրերում» Աստծո ժողովուրդը բարձրացվել է և բարձրացվում է Աստծո դատաստանը հռչակելու համար, բայց Աստծո դատաստանի պատգամաբեր լինելու համար պետք է հասկանաս դատաստանը: Լաոդիկեացի աղվենտիզմի, թե՛ ուսյալ դասի և թե՛ անուս դասի, գլխավոր բնութագրերից մեկն այն է, որ նրանք չեն ճանաչում Աստծո դատաստանը: Բոլոր մարգարեները առավելապես խոսում են վերջին օրերի մասին, քան այն օրերի, որոնց մեջ իրենք ապրում էին:

«Հին մարգարեներից յուրաքանչյուրն ավելի քիչ էր խոսում իր ժամանակի համար, քան՝ մեր, ուստի նրանց մարգարեությունը մեզ համար է գործում: «Եվ այս բոլորը նրանց պատահեցին որպես օրինակներ, և գրվեցին մեր խրատության համար, որոնց վրա աշխարհի վախճանները հասել են»: Ա Կորնթացիներ 10:11»: Selected Messages, գիրք 3, 338.

Բոլոր մարգարեները միմյանց հետ համահունչ են, ուստի նրանց բոլոր մարգարեությունները ներկայացնում են նույն պատկերը, և այդ պատկերը վերաբերում է վերջին օրերին, որոնք դատաստանի օրերն են:

Եվ մարգարեների հոգիները հնազանդվում են մարգարեներին. որովհետև Աստված խոովության հեղինակ չէ, այլ՝ խաղաղության, ինչպես սրբերի բոլոր եկեղեցիներում: Ա Կորնթացիս 14:32, 33.

Եզեկիելի տեսիլքում, որ սկսվում է ութերորդ գլխում, Երուսաղեմն Աստծո եկեղեցին է, որը վերջին օրերում Լաոդիկյան Յոթներորդ-օրյա Աղվենտիստների եկեղեցին է: Եզեկիելի ութերորդ և իններորդ գլուխները նույնացնում են երկրպագուների երկու դաս Աստծո տան դատաստանի ավարտի ժամանակ: Մի դասը ներկայացված է արևին երկրպագությամբ խոնարհվող քսանհինգ ծերերով, իսկ նրանք, ովքեր հառաչում ու աղաղակում են եկեղեցում և երկրում կատարվող զարշեղությունների համար, ստանում են Աստծո կնիքը: Տասնմեկերորդ գլխում Եզեկիելի տեսիլքը շարունակում է արևին խոնարհվող քսանհինգ մարդկանց պատժի պատկերավոր ներկայացումը:

Ավելին, Հոգին բարձրացրեց ինձ և տարավ Տիրոջ տան արևելյան դարպասի մոտ, որ նայում է դեպի արևելք. և ահա դարպասի մուտքի մոտ քսանհինգ մարդ կար, որոնց մեջ ես տեսա Ագուրի որդի Հաազանիային և Բանայի որդի Փաղատիային՝ ժողովրդի իշխաններին: Եվ Նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, սրանք են այն մարդիկ, որ չարիք են նյութում և ամբարիշտ խորհուրդ են տալիս այս քաղաքում, որոնք ասում են.

«Ժամանակը մոտ չէ. եկե՛ք տներ շինենք. այս քաղաքը կաթսան է, իսկ մենք՝ միսը»։ Ուստի մարգարեացի՝ ր նրանց դեմ, մարգարեացի ր, ո՛վ մարդու որդի»։ Եվ Տիրոջ Հոգին իջավ ինձ վրա և ասաց ինձ. «Խոսի՛ր. այսպես է ասում Տերը. «Այսպես եք ասել դուք, ո՛վ Իսրայելի տուն, որովհետև Ես գիտեմ այն բաները, որ ծագում են ձեր մտքում՝ ձեզանից յուրաքանչյուրի։ Դուք բազմացրել եք ձեր սպանվածներին այս քաղաքում և նրա փողոցները լցրել սպանվածներով։ Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստվածը. «Ձեր սպանվածները, որոնց դուք դրել եք նրա մեջտեղում, նրանք են միսը, և այս քաղաքը կաթսան է. բայց ձեզ Ես պիտի դուրս բերեմ նրա միջից։ Դուք սրից եք վախեցել, և Ես սուր պիտի բերեմ ձեզ վրա»,— ասում է Տեր Աստվածը։ «Եվ Ես ձեզ դուրս պիտի բերեմ նրա միջից և ձեզ պիտի մատնեմ օտարների ձեռքը, և ձեր մեջ դատաստաններ պիտի գործադրեմ»։ Եզեկիել 11:1–9.

Երուսաղեմն է նույնացվում որպես «կաթսա», և Երուսաղեմի ժողովուրդը «միսն» է, որ եփվում է այդ կաթսայի մեջ։ Անկյալների դատաստանը, որ իրագործվում է հրեշտակների կողմից՝ իրենց ձեռքերում եղած կործանիչ զենքերով, հարյուր քառասունչորս հազարների կնքման ժամանակ (քանի որ Քույր Ուայթն ասում է, թե Եզեկիել իններորդ գլխի կնքումը նույնն է, ինչ Հայտնություն յոթերորդ գլխի կնքումը), իր մեջ ներառում է այն ճշմարտությունը, որ ամբարիշտները հեռացվում են Երուսաղեմից։ Շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ հոգևոր Երուսաղեմը կմաքրվի և կբարձրացվի որպես դրոշ բոլոր լեռներից վեր։

Եվ պիտի լինի վերջին օրերում, որ Տիրոջ տան լեռը պիտի հաստատվի լեռների գագաթներին, և պիտի բարձրանա բլուրներից վեր. և բոլոր ազգերը պիտի հոսեն դեպի այն։ Եվ շատ ժողովուրդներ պիտի գնան ու ասեն. Եկե՛ք, և բարձրանանք Տիրոջ լեռը, Հակոբի Աստծու տունը. և Նա պիտի սովորեցնի մեզ Իր ճանապարհները, և մենք պիտի ընթանանք Նրա շավիղներով. որովհետև Սիոնից պիտի դուրս գա օրենքը, և Տիրոջ խոսքը՝ Երուսաղեմից։ Եսայիա 2:2, 3.

Երուսաղեմի համար այն մաքրագործումը, որ կատարվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, Լառդիկեական Ադվենտիստների հեռացումն է, որով մնում են միայն Ֆիլադելֆիական Ադվենտիստները։ Այն ժամանակ իրավաբանական կորպորատիվ կառուցվածքն ավարտվում է, որովհետև Միացյալ Նահանգների կառավարությունը վերահսկող սուբյեկտն է այն իրավական կարգավորման մեջ, որ հաստատվեց 1863 թվականին, և երբ Միացյալ Նահանգների կառավարությունը երկրի վրա կիրակնօրյա պահպանումը պարտադրում է, Յոթերորդ օրվա Ադվենտիստ եկեղեցու կորպորատիվ կառուցվածքը կա՛մ իրավաբանորեն լուծարվում է, կա՛մ, գուցե, նրա անունը իրավաբանորեն փոխվում է մի բանի, ինչպիսին կլինի Կիրակնօրյա Ադվենտիստ եկեղեցին։

Երբ Երուսաղեմի ամբարիշտները կործանող հրեշտակների կողմից կաթսայից հեռացվում են, Լառդիկեական Ադվենտիստական եկեղեցին ավարտվում է, և Փիլադելֆիական շարժումը դառնում է հոգևոր Երուսաղեմ, որ բարձրացվում է իբրև դրոշ։ Միքիան դիմում է ծերերին, որոնց Եսայիան կոչում է արհամարհող մարդիկ, որոնք լույսը խավար են կոչում, և խավարը՝ լույս, և մի հարցի միջոցով մատնանշում է,

որ ծերերը պիտի ճանաչած լինեին «դատաստանը»: Նրանք պիտի ճանաչած լինեին իրենց այցելության ժամանակը:

Եվ ես ասացի. «Լսեցե՛ք, աղաչում եմ, ո՛վ Հակոբի գլուխներ և Բսրայելի տան իշխաններ. մի՞թե ձեզ չէ, որ պետք է իմանաք դատաստանը. դուք, որ ասում եք բարին և սիրում չարը, պոկում եք նրանց մաշկը նրանց վրայից և նրանց մարմինը՝ նրանց ոսկորների վրայից. դուք էլ եք ուտում իմ ժողովրդի մարմինը և քերթում նրանց մաշկը նրանց վրայից, ջարդում եք նրանց ոսկորները և կտոր-կտոր անում, ինչպես կաթսայի համար, և ինչպես միսը կաթսայի մեջ»: Միքիա 3:1-3.

Աստված նպատակ ուներ, և դեռևս նպատակ ունի, որ Իր վերջին օրերի ժողովուրդը «իմանա դատաստանը», իսկ դատաստանը մեկական հասկացություն չէ: Այն առաջընթացով զարգացող պատմություն է, որն ունի մի քանի տարրեր և որոշակի նշանակետեր: Այն մարգարեական ժամանակաշրջան է, որ սկսվել է 1798 թվականին և շարունակվում է մինչև հազարամյակի վերջը: Այն և՛ քննչական է, և՛ գործադրական: Այն իրականացվում է յուրաքանչյուր մարդու նկատմամբ, որ երբևէ ապրել է երկիր մոլորակի վրա, ինչպես նաև այն հրեշտակների նկատմամբ, որ վտարվել են երկնքից: Դատաստանի ժամանակաշրջանների ըմբռնումը էական նշանակություն ունի վերջին օրերի Աստծո հավատարիմ ժողովրդի համար, որովհետև Միքիայի հարցի պատասխանը «այո՛»-ն է. Բսրայելը պետք է հասկանա դատաստանը:

Երեմիան ցույց է տալիս, որ վերջին օրերի Երուսաղեմի ծերերը ներկայացնում են «հավիտենական ապստամբության» գագաթնակետը, ինչպես պատկերված է աճող ըմբոստության չորս սերունդներով, որոնք խորհրդանշված են Եզեկիելի ութերորդ գլխի չորս աճող զարեկություններով: Երեմիան ցույց է տալիս, որ այդ ծերերը խճճված են սպիրիտիզմի մեջ, որովհետև նրանք «երկրպագում են» «արևին, լուսնին և ողջ երկնային զորքին»: Նա ցույց է տալիս, որ նրանք պիտի «ընկնեն և չվեր կենան», որովհետև «մերժել են Տիրոջ խոսքը»: Այս հատկանիշներով Երեմիան ցույց է տալիս, որ «ժողովուրդը չի ճանաչում Տիրոջ դատաստանը»:

Այն ժամանակ,— ասում է Տերը,— դուրս պիտի բերեն Հուդայի թագավորների ոսկորները, նրա իշխանների ոսկորները, քահանաների ոսկորները, մարգարեների ոսկորները և Երուսաղեմի բնակիչների ոսկորները նրանց գերեզմաններից: Եվ պիտի տարածեն դրանք արեգակի առաջ, լուսնի առաջ և երկնքի ամբողջ զորքի առաջ, որոնց սիրել են, որոնց ծառայել են, որոնց հետևից գնացել են, որոնց որոնել են և որոնց երկրպագել են. դրանք չեն հավաքվի և չեն թաղվի, այլ երկրի երեսի վրա աղբի պես պիտի լինեն: Եվ մահը պիտի ընտրվի, քան կյանքը, այս չար ազգատոհմից մնացած ամբողջ մնացորդի կողմից, որոնք մնացել են այն բոլոր տեղերում, ուր Ես նրանց քշել եմ,— ասում է Զորքերի Տերը: Դու էլ նրանց ասա. «Այսպես է ասում Տերը. Մի՞թե ընկնում են և չեն վեր կենում. մի՞թե հետ է դառնում և չի վերադառնում: Ուրեմն ինչո՞ւ այս ժողովուրդը՝ Երուսաղեմն, ետ է դարձել մշտնջենական ապստամբությամբ. նրանք ամուր բռնել են խաբեությունը, հրաժարվում են վերադառնալ: Ես ուշադրությամբ լսեցի, բայց նրանք ճիշտը չխոսեցին. ոչ ոք չապաշխարեց իր չարության համար՝ ասելով. “Ի՞նչ արեցի ես”: Ամեն մեկը դարձավ իր ճանապարհին, ինչպես ձին, որ սլանում է դեպի

ճակատամարտ: Նույնիսկ արագիլը երկնքում գիտի իր նշանակված ժամանակները, և տատրակը, կռունկը և ծիծեռնակը պահպանում են իրենց գալու ժամանակը, բայց Իմ ժողովուրդը չի ճանաչում Տիրոջ դատաստանը: Ինչպե՞ս եք ասում. «Մենք իմաստուն ենք, և Տիրոջ օրենքը մեզ հետ է»: Ահա, իզուր է այն գործել. իզուր է դպիրների գրիչը: Իմաստունները ամաչել են, սարսափել և բռնվել. ահա, նրանք մերժել են Տիրոջ խոսքը, և ի՞նչ իմաստություն կա նրանց մեջ»: Երեմիա 8:1–9:

Հինգերորդ գլխում Երեմիան «հիմարներ» է անվանում նրանց, ովքեր չեն ճանաչում Տիրոջ դատաստանը:

Վազեցեք Երուսաղեմի փողոցներով այս ու այն կողմ, և հիմա տեսեք, և իմացեք, և որոնեցեք նրա հրապարակներում, թե կարող եք արդյոք մի մարդ գտնել, եթե կա մեկը, որ դատաստան է գործադրում, որ ճշմարտություն է որոնում. և ես կներեմ նրան: Եվ թեև ասում են՝ «Կենդանի է Տերը», այնուամենայնիվ սուտ երդվում են: Ո՛վ Տեր, մի՞թե Քո աչքերը ճշմարտության վրա չեն: Դու խփեցիր նրանց, բայց նրանք չվշտացան. Դու սպառեցիր նրանց, բայց նրանք հրաժարվեցին խրատ ընդունել. իրենց երեսները վեմից էլ կարծր դարձրին. նրանք հրաժարվեցին վերադառնալ: Ուստի ես ասացի. «Անշուշտ սրանք աղքատներ են, նրանք հիմար են, որովհետև չեն ճանաչում Տիրոջ ճանապարհը, ոչ էլ իրենց Աստծու դատաստանը»: Երեմիա 5:1–4.

Վերջին օրերում Լատդիկեական աղվենտիզմը, որի ներկայացուցիչներն են տասը կույսերի առակի հիմար կույսերը, որոնք Քույր Ուայթը նույնացնում է որպես «աղվենտ ժողովուրդի փորձառությունը» ներկայացնողներ, «չգիտեն Տիրոջ ճանապարհը և իրենց Աստծու դատաստանը»: Հաջորդ գլխում Երեմիան ցույց է տալիս, որ Տիրոջ «ճանապարհը» «հին շավիղներն» են, սակայն հիմար լատդիկեական աղվենտիստները հրաժարվում են դրանցով ընթանալ կամ ականջ դնել փողի ձայնին: «Փողը» դատաստանի խորհրդանիշ է, որը, իհարկե, հիմար լատդիկեական աղվենտիստները չեն ճանաչում:

Այսպես է ասում Տերը. «Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրայ, տեսե՛ք, հարցրե՛ք հին շավիղների մասին, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, եւ գնացե՛ք նրանով, եւ հանգիստ պիտի գտնեք ձեր անձերի համար»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք գնալու նրանով»: Ես նաեւ պահապաններ կանգնեցրի ձեր վրայ՝ ասելով. «Ակա՛նջ դրե՛ք փողի ձայնին»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք ականջ դնելու»: Ուստի լսեցե՛ք, ո՛վ ազգեր, եւ իմացե՛ք, ո՛վ ժողով, թե ի՞նչ կա նրանց մեջ: Լսի՛ր, ո՛վ երկիր. ահա Ես չարիք պիտի բերեմ այս ժողովրդի վրայ՝ նրանց խորհուրդների պտուղը, որովհետեւ նրանք չականջ դրին Իմ խօսքերին, եւ Իմ օրենքը մերժեցին: Երեմիա 6:16–19.

Այն «չարիքը», որ բերվում է այն «ժողովի» վրա, որը հրաժարվեց «ականջ դնել փողի ձայնին» և «քայլել» «հին ճանապարհներով», որտեղ պիտի գտնվեր վերջին անձրևի «հանգիստը», տեղի է ունենում, երբ «ժողովը» մոտալուտ կիրականօրյա օրենքի ժամանակ «մերժում է Նրա օրենքը»:

Եղիայի եռակի կիրառությունը նույնացնում է դեսպանի և շարժման գործը գործադիր դատաստանի ժամանակ, որը սկսվում է շուտով գալու կիրականօրյա օրենքից: Եղիայի եռակի կիրառության հետ սերտորեն կապված է այն դեսպանի եռակի կիրառությունը,

որը ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Դեսպանի համար: Ճանապարհ պատրաստող դեսպանի եռակի կիրառությունը նույնացնում է դեսպանի և շարժման մի գործ քննիչ դատաստանի ժամանակ: Ճանապարհ պատրաստող դեսպանը և Եղիան սերտորեն կապված եռակի կիրառություններ են, ինչպես որ Հռոմի եռակի կիրառությունը՝ Բաբելոնի անկման եռակի կիրառության հետ, սակայն դրանք ունեն կարևոր տարբերություններ, որոնք առնչվում են Աստծո դատաստանին:

Եղիայի եռակի կիրառությունները և այն պատգամաբերի եռակի կիրառությունը, որը ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար, կապված են դատաստանի երկու տարբեր գործերի հետ, որոնք Աստծո կողմից իրականացվում են Նրա ընտրյալ պատգամաբերի և այն շարժման միջոցով, որը միանում է պատգամաբերի լուրին: Այդ երկու գործերը կապված են դատաստանի երկու տարբեր ժամանակաշրջանների հետ, թեև խորհրդանշների միջև առկա է համընկնում:

Երրորդ և վերջին Եղիայի գործը առնչվում է ժամանակակից Բաբելոնի եռակի միության նկատմամբ գործադիր դատաստանին, իսկ ճանապարհը պատրաստող պատգամաբերի գործը առնչվում է Աստծու ժողովրդի քննական դատաստանին և մաքրմանը: Մաղաքիա գրքի երրորդ գլուխը ներկայացվում է երկրորդ գլխի վերջին համարով:

Դուք ձեր խոսքերով ձանձրացրել եք Տիրոջը: Բայց ասում եք. «Ինչո՞ւ վ ենք մենք ձանձրացրել նրան»: Երբ ասում եք. «Ամեն ոք, որ չար է գործում, բարի է Տիրոջ աչքերում, և նա հաճություն է գտնում նրանց մեջ», կամ՝ «Ո՞ւր է դատաստանի Աստվածը»: Ահա ես պիտի ուղարկեմ իմ պատգամաբերին, և նա պիտի պատրաստի ճանապարհին իմ առաջ. և Տերը, որին դուք փնտրում եք, հանկարծ պիտի գա իր տաճարը, այսինքն՝ ուխտի պատգամաբերը, որով դուք հաճություն եք գտնում. ահա նա պիտի գա, ասում է Զորաց Տերը: Բայց ո՞վ պիտի դիմանա նրա գալստյան օրվան, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա հայտնվի. որովհետև նա նման է գտիչի կրակին և լվացարարների օճառին: Եվ նա պիտի նստի որպես արծաթի գտիչ և մաքրող. և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու գտի նրանց ոսկու և արծաթի պես, որպեսզի նրանք արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մաղաքիա 2:17–3:4.

Վերջին օրերում, ըստ Մաղաքիայի վկայության, Աստված հոգնել է լաողիկեական աղվենտիզմից, որը կառչած է 1888 թվականի ապստամբությանը: 1888 թվականի ապստամբությունը նախապատկերված էր Կորիսեի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբությամբ, և Կորիսեի ապստամբության վարդապետական վեճը այն էր, թե արդյոք նրանք, ովքեր չարիք են գործում, դեռևս արդար են Տիրոջ աչքում:

Եվ Կորիսը՝ Իցհարի որդին, Կահաթի որդին, Ղևիի որդին, և Դաթանը ու Աբիրամը՝ Եղիաբի որդիները, և Օնը՝ Փաղեթի որդին, Ռուբենի որդիներից, մարդիկ առան: Եվ նրանք ելան Մովսեսի դեմ՝ Իսրայելի որդիներից ոմանց հետ, ժողովրդի ժողովի երկու հարյուր հիսուն իշխաններ, որոնք հայտնի էին ժողովում, հռչակավոր մարդիկ: Եվ նրանք հավաքվեցին Մովսեսի ու Ահարոնի դեմ և ասացին նրանց.

«Չափազանց շատ բան էք ձեզ վրա վերցնում, քանի որ ամբողջ ժողովը սուրբ է, նրանցից յուրաքանչյուրն էլ, և Տերը նրանց մեջ է. ուրեմն ինչո՞ւ էք դուք ձեզ բարձրացնում Տիրոջ ժողովից վեր»: Թվեր 16:1-3:

Վերջին օրերում Աստված հոգնել է Լաոդիկեական Ադվենտիզմից, որը կառչում է 1957 թվականի ապստամբությունից, որը պարզապես 1888 թվականի ապստամբության դրսևորումն է՝ ամրագրված պաշտոնական հայտարարության մեջ: *Questions on Doctrine* գիրքը օրինավորեց 1888 թվականի ապստամբությունը, որը, ըստ այն հրեշտակի վկայության, որ Հոգնա Ուայթ քույրիկին հրահանգել էր, թե նա պետք է մնա 1888 թվականի համաժողովում՝ արձանագրելու Կորիսի ապստամբության պատմության կրկնությունը, Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբության կրկնությունն էր: Երկու հարյուր հիսուն անվանի մարդիկ Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի հետ միասին համախմբվեցին ապստամբության մեջ Մովսեսի՝ Աստծո ներկայացուցչի դեմ:

Եզեկիելի ութերորդ գլխում արևին երկրպագող քսանհինգ մարդիկ ներկայացնում են Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբության ժամանակ խունկ մատուցած երկու հարյուր հիսուն մարդկանց տասանորդը, այսինքն՝ տասներորդ մասը, որոնք նախապատկերում էին 1888 թվականի ապստամբության առաջնորդներին, որոնց վարդապետական ապստամբությունը պաշտոնականացվեց 1957 թվականին՝ Questions on Doctrine գրքի հրատարակմամբ:

Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբությունը մերժեց այն «դատաստանը», որ Աստված արձակել էր՝ նրանց վճռելով քառասուն տարի թափառել անապատում: Լաոդիկեական ադվենտիզմը սկսեց թափառել Լաոդիկեայի անապատում 1863 թվականին, այն բանից հետո, երբ նրանք մերժեցին 1856 թվականին ներկայացված լաոդիկեական պատգամը, որը, նրանց հավատի պակասի պատճառով, առաջ բերեց դեռ շատ տարիներ անապատում թափառելու դատաստանը: 1888 թվականի ապստամբության ժամանակ էլ նրանք դեռևս չէին կամենում ընդունել այն լաոդիկեական պատգամը, որ բերվել էր Երեցներ Ջոնսի և Վազգոների կողմից:

Նրանք, ովքեր ապստամբեցին 1888 թվականին, ոչ միայն մերժեցին երեցներ Ջոնսի և Վազգոների հոգևոր իշխանությունը, այլև մարգարեուհի Էլեն Ուայթի իշխանությունը և նաև Սուրբ Հոգու իշխանությունը, քանի որ գործով արտահայտեցին այն գաղափարը, թե ամբողջ ժողովը հավասարապես սուրբ էր:

1863 թվականին նրանք վերադարձան՝ ուտելու Բեթելի սուտ մարգարեի հետ, և այդպիսով ի վերջո ընդունեցին փրկության այն սահմանումը, որը ներկայացված էր Կորիսեի ապստամբությամբ, ապա այն պաշտոնապես ամրագրեցին «Questions on Doctrine» գրքում՝ որպես կեղծ վարդապետություն: Այդ վարդապետությունը «արդարացում հավատքով»-ի կեղծ սահմանում է:

1863 թվականի ապստամբությունը սկիզբն էր Միլլերի գոհարների մերժման, որոնք արտացոլված էին Ամբակումի երկու տախտակների վրա: Ամբակումի երկրորդ գլխում առաջին համարի «վիճաբանությունը» ի վերջո առաջ է բերում երկրպագուների երկու

դաս, որոնք ի հայտ են գալիս հապաղած լուրի վերաբերյալ իրենց անհամաձայնության պատճառով:

Ահա, նրա անձը, որ հպարտացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ. բայց արդարը պիտի ապրի իր հավատքով: Ամբակում 2:4:

Ամբակումի երկրորդ գլխի «վիճաբանության» մեջ «արդարի» «հավատքը» հիմնված էր այն «տեսիլքի» վրա, որ հստակորեն գրված էր տախտակների վրա: 1863 թվականի ապստամբության ընթացքում տախտակների վրա գրվածը հեռացնելու առաջին քայլը իրականացվեց նրանց կողմից, ովքեր այլևս չէին տիրապետում «արդարի» հավատքին: 1863 թվականի ապստամբությունը ներկայացնում էր այն ապստամբության առաջին սերմը, որը վերջիվերջո 1957 թվականին կհաստատեր հավատով արդարացման վարդապետության կեղծ սահմանումը:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Տերը Իր մեծ ողորմությամբ Իր ժողովրդին ամենաթանկագին պատգամ ուղարկեց երեցներ Վազգոների և Ջոնսի միջոցով: Այս պատգամը պետք է աշխարհին առավել ընդգծված կերպով ներկայացնեն բարձրացված Փրկչին՝ որպես ամբողջ աշխարհի մեղքերի համար մատուցված զոհ: Այն ներկայացնում էր արդարացումը հավատքի միջոցով դեպի Երաշխավորը. այն հրավիրում էր ժողովրդին ընդունելու Քրիստոսի արդարությունը, որը դրսևորվում է Աստծո բոլոր պատվիրաններին հնազանդությամբ: Շատերը կորցրել էին Հիսուսին տեսադաշտից: Նրանք կարիք ունեին, որ իրենց աչքերը ուղղվեին դեպի Նրա աստվածային Անձը, Նրա արժանիքները և Նրա անփոփոխ սերը մարդկային ընտանիքի հանդեպ: Ամեն իշխանություն տրված է Նրա ձեռքը, որպեսզի Նա մարդկանց բաշխի հարուստ պարգևներ՝ անօգնական մարդկային գործակցին հաղորդելով Իր իսկ արդարության անգին պարգևը: Սա այն պատգամն է, որ Աստված պատվիրեց տրվել աշխարհին: Սա երրորդ հրեշտակի պատգամն է, որը պետք է հռչակվի բարձրաձայն և ուղեկցվի Նրա Հոգու առատ չափով թափմամբ»: Testimonies to Ministers, 91.

«Այս ժամանակի ճշմարտությունը՝ երրորդ հրեշտակի պատգամը, պետք է հռչակվի բարձրաձայն, այսինքն՝ աճող զորությամբ, մինչ մոտենում ենք մեծ վերջնական փորձությանը»: The 1888 Materials, 1710.

«Փորձության ժամանակը հենց մեր վրա է հասել, որովհետև երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակն արդեն իսկ սկսվել է Քրիստոսի արդարության՝ մեղքը ներող Փրկչի հայտնությամբ: Սա այն հրեշտակի լույսի սկիզբն է, որի փառքը պիտի լցնի ամբողջ երկիրը»: Selected Messages, գիրք 1, 362.

«Վերջին անձրևը պիտի թափվի Աստծու ժողովրդի վրա: Հզոր մի հրեշտակ պիտի իջնի երկնքից, և ամբողջ երկիրը պիտի լուսավորվի նրա փառքով»: Review and Herald, April 21, 1891.